

Een jaar geleden...

22 november

Hallo wereld!

Ik heb besloten om een blog te beginnen.

Deze blog.

Waarom, vraag je je misschien af?

Je weet dat als je een colablikje flink schudt en het dan openmaakt, dat alles er dan uit spuit? Nou, zo voel ik me ook een beetje. Er zijn zo veel dingen die in me opborrelen, zo veel dingen die ik te melden heb, maar ik heb niet het zelfvertrouwen om ze hardop te zeggen.

Mijn vader heeft ooit eens gezegd dat ik een dagboek moest beginnen. Dat je in een dagboek goed je gedachten kwijt kunt. En hij zei ook dat het leuk is om, als je ouder bent, je dagboeken nog eens terug te lezen en om je dan te realiseren dat je tienerjaren lang zo slecht niet waren. Hmm. Het moet wel erg lang geleden zijn dat hij een tiener was, als hij nu al niet meer weet hoe dat voelt.

Ik heb wel geprobeerd om een dagboek bij te houden, hoor. Ik geloof dat ik er drie keer iets in geschreven heb, in de trant van:

Het regende vandaag; dus mijn nieuwe schoenen naar de knoppen. Jenny wilde niet naar wiskunde, maar ze is toch gegaan. John Barry had bij

natuurkunde een bloedneus, omdat hij een potlood in zijn neusgat had gestopt. Ik lachte hem uit. Daar was hij niet blij mee. Beetje gênant. Truste.

Niet bepaald à la Bridget Jones. Meer à la 'wat moet ik met een dagboek?'

Ik vind het nogal zinloos om dingen aan mezelf te schrijven. Ik wil het gevoel hebben dat er ergens iemand is die leest wat ik te melden heb.

Daarom heb ik besloten om een blog te proberen: een plek waar ik precies kan zeggen wat ik wil, wanneer ik wil en hoe ik wil, zonder dat ik me zorgen hoeft te maken dat wat ik zeg niet cool is, of dat ik mezelf voor schut zet, of dat mijn vriendschappen eraan gaan.

Vandaar ook dat deze blog anoniem is. Zodat ik helemaal mezelf kan zijn.

Mijn beste vriend Wiki (dat is natuurlijk niet zijn echte naam, anders zou het niet meer anoniem zijn) zou zeggen dat het feit dat ik anoniem wil blijven om meer mezelf te kunnen zijn 'diep tragisch' is. Maar wat weet hij er nou helemaal van? Hij is geen tienermeisje met een angststoornis. (Hij is een jongen die problemen heeft met zijn ouders, maar da's iets heel anders.)

Soms vraag ik me af of het feit dát ik een tienermeisje ben mijn angststoornis veroorzaakt. Want laten we eerlijk zijn: er is een boel om over te piekeren.

De tien belangrijkste redenen waarom tienermeiden piekeren:

1. Je moet er altijd perfect uitzien.
2. Tegelijkertijd slaan je hormonen op hol.
3. Dat leidt tot pukkels en alle daarbij behorende ellende (waardoor nummer 1 volkomen onmogelijk wordt!).
4. Dit valt samen met het feit dat je eindelijk alle chocola kunt kopen

- die je maar wilt. (Waardoor nummer 3 weer verergert!)
5. Het lijkt iedereen opeens op te vallen wat voor kleren je draagt.
 6. En de kleren die je draagt, moeten perfect zijn.
 7. Plus: je moet kunnen poseren als een supermodel.
 8. Zodat je iedere dag een selfie kunt maken in je outfit.
 9. Die je vervolgens op alle sociale media moet plaatsen, zodat al je vrienden je kunnen bewonderen.
 10. Je moet woest aantrekkelijk zijn voor de leden van het andere geslacht. (Terwijl je met bovenstaande punten worstelt!)

In gedachten slaak ik een diepe, dramatische zucht.

Ik ben toch niet het enige tienermeisje dat problemen heeft met bovenstaand lijstje? Ik denk stiekem dat elk meisje in haar tienerjaren zich precies zo voelt als ik. Misschien komt er ooit wel een dag waarop we beseffen dat we ons allemaal hetzelfde voelen, en dat we dus net zo goed kunnen ophouden ons anders voor te doen dan we zijn. Dat zou geweldig zijn.

Tot die tijd ben ik gewoon mezelf op deze blog. Anders dan in mijn 'echte' leven. Ik zeg wat ik wil, en ik zou het helemaal top vinden als jij (wie je ook bent) met me meedoet. Dat dit ons eigen plekje op het internet wordt, waar we kunnen praten over hoe het echt voelt om een tienermeisje te zijn, zonder dat we hoeven te doen alsof.

Fotograferen vind ik ook heel gaaf (geweldig toch dat foto's een speciaal moment voor eeuwig kunnen vastleggen: een mooie zonsondergang, een verjaardagsfeestje, karamelcupcakes met een dikke laag glazuur...), dus ik zet ook veel foto's op mijn blog. Geen selfies, natuurlijk, in verband met de anonimiteit.

Nou, dat was het wel voor deze keer. Fijn dat je dit hebt gelezen (hallo, is daar iemand?). Laat je in de commentaren even weten wat je ervan vond?

Girl Online gaat offline xxx

Hoofdstuk 1

Vandaag

Hoi Penny, wist je dat William Shakespeare een anagram is voor 'I am a weakish speller?'

Ik lees het sms'je van Elliot en zucht even diep. In de tijd waarin ik naar de generale repetitie van *Romeo en Julia* heb zitten kijken (drie uur van mijn leven die ik nóóit meer terugkrijg), heeft Elliot me al met honderden weetjes over Shakespeare gebombardeerd. Hij zegt dat hij dat doet om mijn verveling te verdrijven, maar moet ik per se weten dat Shakespeare in 1564 gedoopt is? Of dat hij zeven broers en zussen had? Of dat hij, volgens bovenstaand anagram, niet kon spellen?

'Penny, neem jij een foto van Julia als ze uit het raam van de woonwagen leunt?'

Snel pak ik mijn camera en ik knik naar Mr. Beaconsfield. 'Ja, meeneer.'

Mr. Beaconsfield geeft toneelles aan de vierdeklassers. Hij is zo'n leraar die graag doet alsof hij erbij hoort, met gel in zijn haar en de wens om met 'Jeff' aangesproken te worden. Hij is ook de reden waarom onze versie van *Romeo en Julia* zich afspeelt in een getto in Brooklyn en waarom Julia uit het raam van een woonwagen leunt, in plaats van over een balustrade. Mijn bvos (beste vriendin op school), Megan, is dol op Mr. Beaconsfield. Geen wonder, want hij geeft haar ook altijd de hoofdrol. Zelf vind ik hem een beetje een engerd. Leraren moeten niet met tieners willen omgaan. Die moeten in

kantlijnen schrijven en zich zorgen maken om schoolinspecties en weet ik wat ze allemaal nog meer in de lerarenkamer doen.

Ik loop de trap op aan de zijkant van het toneel en hurk naast Megan. Ze heeft een baseballpetje op met daarop het woord SWAG, en ze draagt een dikke, nepgouden ketting met een enorm nepgouden dollarteken om haar hals. Onder normale omstandigheden zou ze in dit soort kleren nog niet dood gevonden willen worden, maar zó dol is ze dus op Mr. Beaconsfield.

Net als ik een foto van Megan wil nemen, sist ze naar me: ‘Pas op dat mijn pukkel er niet op komt.’

‘Wat?’ fluister ik terug.

‘Die pukkel op mijn neus. Die mag niet op de foto.’

‘O. Oké.’ Ik leun naar één kant en zoom in. De belichting is vanaf deze kant niet zo best, maar die pukkel is in elk geval niet te zien. Ik neem de foto, en terwijl ik me omdraai om het toneel weer af te lopen, kijk ik de zaal in. Behalve Mr. Beaconsfield en twee regieassistenten zit er niemand. Ik zucht van opluchting, want ik ben ongeveer net zo op mijn gemak met mensen als Justin Bieber met paparazzi. Hoe mensen op een toneel kunnen staan en een stuk kunnen opvoeren, is me dan ook een raadsel. Ik hoef dat podium alleen maar op om snel een foto te maken, en ik voel me al ongemakkelijk.

‘Dank je, Pen,’ zegt Mr. Beaconsfield terwijl ik me de trap af haast.

Dat is nog zoiets irritants aan die man: het feit dat hij voor iedereen een koosnaam heeft. Dat is toch vreselijk!

Net als ik mijn veilige plek naast het podium weer heb bereikt, piept mijn telefoon weer.

OMG, in de tijd van Shakespeare werd de rol van Julia door een man gespeeld! Dat moet je aan Ollie vertellen – benieuwd wat voor gezicht hij trekt! 😊

Ik kijk op naar Ollie, die zijn ogen net naar Megan opslaat.

‘Maar stil, welk licht breekt door dat venster ginds?’ zegt hij, met een heel slecht New Yorks accent.

Weer zucht ik diep. Hoewel Ollies kostuum nog erger is dan dat van Megan (hij lijkt op een kruising tussen Snoop Dogg en een gast bij *Jerry Springer*) ziet hij er op de een of andere manier toch leuk uit.

Elliot heeft een hekel aan Ollie. Hij vindt Ollie ontzettend ijdel en noemt hem ‘de Wandelende Selfie’, hoewel hij hem niet eens goed kent. Elliot zit op een particuliere school in Hove, dus hij ziet Ollie alleen als we hem toevallig in de stad of op het strand tegenkomen.

‘Moet Penny ook niet een foto van mij nemen in deze scène?’ vraagt Ollie, als hij eindelijk het eind van zijn zin heeft bereikt. Hij praat nog steeds met dat nep-Amerikaanse accent. Dat doet hij al sinds hij wist dat hij deze rol ging spelen, aangezien alle topacteurs dat doen. ‘*Method acting*’, noemen ze dat.

‘Natuurlijk, Ollz,’ zegt Noem-Me-Maar-Jeff. ‘Pen?’

Ik leg mijn telefoon weg en ren de trap weer op.

‘Wil je hem van mijn goede kant nemen?’ fluistert Ollie onder zijn baseballpet vandaan. Op die van hem staat, in zwarte glitterletters, het woord MACHO.

‘Ja, hoor,’ antwoord ik. ‘Eh... wat is je goede kant ook alweer?’

Ollie kijkt me aan alsof ik niet wijs ben.

‘Ik zie het verschil niet zo goed,’ fluister ik terug, met een vuurrood gezicht.

Hij kijkt nog steeds verstoord.

‘Ik vind allebei de kanten er even mooi uitzien,’ zeg ik dan wanhopig. Jemig! Wat héb ik toch?! In gedachten hoor ik Elliot krijsen van afschuw. Gelukkig breekt er eindelijk een grijns door op Ollies gezicht. Nu ziet hij er tenminste weer jongensachtig uit, en lang niet zo angstaanjagend.

‘Mijn rechterkant,’ zegt hij, terwijl hij zich weer omdraait naar de woonwagen.

‘Eh... rechts voor jou of rechts voor mij?’ vraag ik maar voor de zekerheid.

‘Hallo, Pen, we hebben niet de hele dag!’ roept Mr. Beaconsfield.

‘Mijn rechterkant, natuurlijk!’ snauwt Ollie, weer met een blik alsof ik gestoord ben.

Zelfs Megan staat me nu boos aan te kijken. Met een knalrood gezicht neem ik eindelijk een foto, zonder de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen: ik kijk niet naar de belichting, niet naar de invalshoek, helemaal nergens naar. Ik druk gewoon op het knopje en maak dat ik van het podium af kom.

Als de repetitie er eindelijk op zit, en ik van Elliot heb geleerd dat Shakespeare al trouwde toen hij achttien was en dat hij in totaal achtendertig toneelstukken heeft geschreven, gaan we met een groepje naar JB's Diner om daar friet en milkshakes te halen.

Zodra we op de promenade zijn, komt Ollie naast me lopen. 'Hoe gaat-ie?' vraagt hij in het nep-New Yorks.

'Eh, goed, hoor,' zeg ik. Mijn tong lijkt ineens aan mijn gehemelte te plakken. Nu hij zijn gangsteroutfit uit heeft, ziet hij er nog leuker uit, met zijn rommelige blonde haren en zijn stralend blauwe ogen. Eerlijk gezegd weet ik niet eens of hij mijn type wel is, met zijn celebrity-schuine-streep-atletische uiterlijk. Maar normaal krijg ik niet zomaar de onverdeelde aandacht van de schoolkanjer, dus voel ik me toch een beetje ongemakkelijk.

'Ik vroeg me af...' begint hij grijnzend.

Het stemmetje in mijn hoofd vult meteen de zin aan: 'wat je in je vrije tijd doet', 'waarom je me nooit eerder bent opgevallen', 'of je misschien met me uit wilt?'

'... of ik de foto mag zien die je van me hebt gemaakt? Gewoon om even te checken of ik er goed op sta.'

'O... eh... Ja, natuurlijk. Straks als we bij JB zijn, laat ik hem zien.' Precies op dit moment val ik in een gat. Geen groot gat, en het is niet alsof ik er helemaal in verdwijn of zo, maar groot genoeg om als een dronken lor over straat te struikelen. Dat vind ik nou zo vervelend aan Brighton, waar ik woon. Al die gaten in de weg waar ik onherroepelijk mijn nek over breek. Ondertussen doe ik net of er niets is gebeurd. Gelukkig is het Ollie sowieso niet opgevallen.

Zodra we bij JB binnen zijn, duikt Ollie achter me aan op een bank. Ik zie Megan haar wenkbrouwen optrekken en ze geeft me direct het gevoel dat ik iets verkeerd heb gedaan. Daar is ze erg goed in. Ik draai

mijn hoofd weg en bestudeer de kerstversieringen in het restaurant: rode en groene glitterslingers en een pop van de Kerstman die ‘ho, ho, ho!’ roept als er iemand langsloopt. Kerstmis vind ik de fijnste periode van het jaar. Op de een of andere manier word ik er rustig van, lijkt het. Na een tijdje kijk ik weer de tafel rond. Gelukkig is Megan inmiddels verdiept in haar telefoon.

Mijn vingers jeuken opeens om een blogpost te schrijven. Soms voelt het net alsof je op school met z’n allen een groot toneelstuk opvoert, waarin iedereen een vaste rol heeft. In het toneelstuk van ons ‘echte’ leven hoort Ollie helemaal niet naast mij te zitten, maar naast Megan. Niet dat ze een relatie met elkaar hebben, maar ze hebben wel veel met elkaar gemeen. En Megan zou nóóit struikelen door een gat in de weg. Ze zweeft een beetje door het leven, met haar glanzende haar en een pruilmondje.

De tweeling gaat op de bank naast Megan zitten. Ze heten Kira en Amara. In ons toneelstuk zijn ze alleen figuranten, en dat is ook precies hoe Megan ze in het echte leven behandelt. Als figuranten in haar leven.

‘Kan ik iets te drinken voor jullie halen?’ vraagt de serveerster, die, gewapend met pen en blocnote, bij onze tafel verschijnt.

‘Nou, hartstikke lekker!’ galmt Ollie met zijn nepaccent.

Ik trek een gezicht als ik het hoor.

We bestellen allemaal een milkshake, behalve Megan, want die wil Spa.

Als we allemaal aan de beurt zijn geweest, kijkt Ollie me weer aan. ‘Nou? Mag ik ’m zien?’

‘Wat? O, ja!’ Ik diep mijn camera uit mijn tas op en ga snel door de lijst met foto’s heen. Zodra ik die van Ollie heb gevonden, geef ik de camera aan hem. Met ingehouden adem wacht ik zijn reactie af.

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Dat ziet er echt goed uit.’

‘Oe, mag ik die van mij zien?’ roept Megan, die de camera uit zijn handen grist en lukraak knopjes begint in te drukken.

Mijn spieren verstijven. Normaal vind ik het helemaal niet erg om mijn spullen te delen (ik bedoel, ik verdeel zelfs de kerstkoekjes eer-

lijk met mijn broer Tom) maar mijn camera is een heel ander verhaal. Dat is mijn liefste bezit. En mijn vangnet.

‘*Oh my god*, Penny!’ krijst Megan. ‘Wat heb je nou gedaan? Het lijkt net of ik een snor heb!’ Ze keilt de camera op tafel.

‘Voorzichtig!’ roep ik.

Megan werpt me een verachtelijke blik toe en begint weer aan de knopjes te prutsen. ‘Hoe moet ik die foto van mij deleten?’

Ik ruk de camera uit haar handen, en prompt schreeuwt ze het weer uit.

‘Au! Nou is mijn nagel kapot!’

‘Ja! Mijn camera was bijna kapot.’

‘Kun jij echt alleen maar aan die camera denken?’ Megan kijkt me weer woedend aan. ‘Ik kan er ook niks aan doen dat jij zo’n afschuwelijke foto hebt genomen.’

In mijn hoofd weet ik wel een antwoord: het is niet mijn schuld dat jij van deze kant gefotografeerd wilde worden vanwege die pukkel. Maar ik zeg het niet.

‘Laat eens zien,’ zegt Ollie nu, en hij pakt de camera van me af.

Ollie barst in lachen uit, en Megan begint hoe langer hoe bozer naar me te kijken. En dan voel ik het: mijn keel begint dicht te knijpen. Ik probeer te slikken, maar het lukt niet. Ik voel me gevangen tussen de bank, de tafel en Ollie. O nee, niet weer, alsjeblieft, smeeik ik in gedachten. Maar het is al te laat. Het zweet breekt me aan alle kanten uit en ik krijg bijna geen lucht meer. De jukebox staat te hard. Het rood van de stoelen is te fel. Wat ik ook doe, ik kan mijn lichaam niet onder controle houden. Het zweet staat in mijn handen en mijn hart begint te bonzen.

‘Ho, ho, ho!’ roept de kerstman vanaf zijn stek op de toonbank, maar hij klinkt helemaal niet vrolijk meer. Hij klinkt bedreigend.

‘Ik moet weg,’ zeg ik moeizaam.

‘En die foto dan?’ jammert Megan, terwijl ze haar lange glanzende haren over haar schouders gooit.

‘Die delete ik wel.’

‘En je milkshake?’ vraagt Kira.

Ik pak wat geld uit mijn zak en leg dat op tafel, terwijl ik vurig hoop dat niemand ziet hoe hard mijn handen trillen. ‘Nemen jullie die maar. Ik herinner me net dat ik mijn moeder ergens mee moet helpen. Ik moet naar huis.’

Als Ollie me aankijkt, lijkt het even of hij het echt jammer vindt dat ik wegga. ‘Ben je morgen in de stad?’ vraagt hij.

Megan kijkt hem zuur aan.

‘Ik denk het wel.’ Ik heb het zo warm dat de wereld voor mijn ogen draait. Ik moet nú weg. Als ik hier nog langer gevangen moet zitten, val ik geheid flauw. Ik moet me inhouden om niet tegen Ollie te schreeuwen dat hij uit de weg moet gaan.

‘Cool,’ zegt Ollie. Hij schuift van de bank af en geeft mijn camera terug. ‘Dan zie ik je morgen misschien.’

‘Ja.’

Eén van de tweeling (ik weet niet welke) vraagt of ik me wel goed voel, maar ik geef geen antwoord. Hoe ik het voor elkaar krijg, weet ik niet, maar opeens sta ik buiten, op de promenade. Daar hoor ik een meeuw krijsen. Even daarna lacht er iemand. Er komen een paar vrouwen mijn kant op gewaggeld, allemaal bruin uit een potje en op hoge hakken, met knalroze T-shirts aan, ondanks het feit dat het december is. Een van hen heeft een lesbordje, een blauw plaatje met een witte L, om haar nek hangen, en ik kreun zachtjes voor me uit. Nóg iets wat ik niet leuk vind aan Brighton: vrijdagavond is hier stevast vrijgezellenavond. Snel steek ik de weg over, in de richting van het strand. Het is koud en het waait hard, maar dat is precies wat ik nodig heb. Op de natte kiezels sta ik over de zee uit te staren en wacht ik tot ik eindelijk kan meeademen op het ritme van de golven.